

ILVO werkt aan rekenmodel voor optimaal slachtgewicht

De vraag 'wat is het optimale slachtgewicht van vleesvarkens?' leeft opnieuw sterk binnen de varkenssector. Bij ILVO loopt sinds kort een onderzoeksproject – het gaat om een doctoraatsonderzoek – dat nuttige tools zal opleveren om nauwkeurig het slachtgewicht te optimaliseren.

Ten eerste worden de technische curves preciezer bepaald: groei-, voederopname-,

voederconversie- en sterftcurves en de relatie tussen de karkaskwaliteit en toenemend slachtgewicht, en dat apart voor beren, barge, gelten en immuno-castraten in een ruim gewichtstraject. Daarna plannen de onderzoekers ook om de actuele Vlaamse curves in rekentools samen te brengen met economische parameters, zoals de biggen-, voeder- en vleesvarkensprijs.

Bedoeling is dat er aldus een gebruiksvriendelijk flexibel rekeninstrument ontstaat waarmee varkensbedrijven hun eigen specifieke optimale slachtgewicht kunnen berekenen. "Vermoedelijk zijn we dan 2018", verklaarden Frederik Leen, Jef Van Meensel, Alice Van den Broeke en Sam Millet, de betrokken onderzoekers van het ILVO, afgelopen maand. ←

De juiste beer op het juiste voeder?

In een IWT-onderzoeksproject van de KU Leuven en het ILVO werd onderzocht of het voeder een invloed heeft op de rangschikking van Piétrain-eindberen zoals die gepubliceerd wordt door het Vlaams Varkensstamboek.

Traditioneel worden Piétrain-eindberen voor de Vlaamse varkenshouderij onder gestandaardiseerde omstandigheden afgetest. Zo kan men hun fokwaarde schatten. De fokwaarden voor groei, voederconversie en slachtkwaliteit worden bepaald op basis van de prestaties van 21 à 24 nakomelingen en op basis van de verwantschappen met andere afgeteste beren. De nakomelingen worden afgemest en van nabij opgevolgd op de selectiemesterijen in Rumbekke en Scheldewindeke. Het geconcentreerde voeder dat de dieren hier krijgen heeft een hogere energie- en eiwitwaarde dan in praktijkomstandigheden. Zo kunnen de dieren hun genetisch potentieel maximaal benutten. Het is echter de vraag of de resultaten bekomen op de selectiemesterijen ook in de praktijk waargemaakt worden.

De bedoeling was dus om na te gaan of de fokwaardeschatting representatief is voor praktijkbedrijven. Daarom werd vooral onderzocht of de rangschikking van beren voor bepaalde kenmerken gelijk blijft in verschillende omstandigheden, in dit geval diverse voeders. In een tweede aspect van het onderzoek werd nagegaan of de betrouwbaarheid van de fokwaardeschatting verhoogd kan worden door gegevens uit praktijkbedrijven mee te nemen in de berekening.

Globaal stelden de onderzoekers van de KU Leuven en het ILVO vast dat de rangschikking van de beren niet verandert op verschillende voederniveaus. "De fokwaardeschattingen komen weliswaar niet altijd overeen met de resultaten uit de praktijk. Toch kunnen we algemeen stellen dat het een goede indicatie geeft van de prestaties van de beren", besluit Sander Palmans, onderzoeker verbonden aan de KU Leuven in een publicatie die afgelopen maand werd rondgezonden. "Op hoog energetisch en eiwitrijk voeder lijken de verschillen tussen de beren groter te zijn in vergelijking met het laag energetisch en eiwitarm voeder, al konden we dit statistisch niet aantonen. Het voederen op een hoog energetisch niveau zodat alle dieren hun genetisch potentieel tot uiting kunnen brengen lijkt dus nog steeds een goede keuze en geeft fokwaardeschattingen die bruikbaar zijn in de praktijk." ←

www.vlaamsvarkensstamboek.be

Verspreiding streptokokken vraagt verder onderzoek

De verspreiding van *Streptococcus suis* serotype 9 en de ziekteontwikkeling na infectie zijn nog steeds lastig te stoppen. Zowel toediening van bepaalde enzymen (zogenaamde 'faag lysines') in neus en mond als biggenvaccinatie faalden. Of dit ook geldt voor zeugenvaccinatie is nog onbekend. Zoveel blijkt uit het promotie-onderzoek van Niels Dekker die als dierenarts aan de faculteit Diergeneeskunde in Utrecht werkt.

In Nederland worden bij biggen die ziek zijn geworden door *S. suis*, de serotypen 2 en 9 het meest gediagnosticeerd, waarbij het aandeel van serotype 9 de laatste jaren enorm is toegenomen. Op dit moment is bij zo'n 6 op de 10 door *S. suis* aangetaste biggen serotype 9 de oorzaak. De managementmaatregel waarbij direct contact tussen (groepen) biggen wordt voorkomen, remde de serotype 9-verspreiding binnen de afdeling enigszins, maar of dat werkelijk relevant is voor de praktijk is twijfelachtig. Wellicht dat tussen afdelingen effectieve reductie van de *S. suis*-overdracht wel mogelijk is. Op dit moment lijkt het meest waardevolle advies het reduceren van de impact van bekende risicofactoren, zoals door het verlagen van de dierdichtheid, optimaliseren van klimaat, zo klein mogelijk houden van de leeftijdsverschillen binnen een afdeling, en door andere infecties (zoals PRRSV) te voorkomen.

Zolang effectieve vaccins ontbreken en er telkens nieuwe serotypen opdruken, zou op de lange termijn de meest wenselijke oplossing zijn om koppels te creëren die vrij zijn van alle kwaadaardige serotypen van *S. suis*. Het via keizersnede verkrijgen en zonder biest opfokken van biggen is momenteel de enige betrouwbare methode om dat te bereiken. ←

LEES DE LAATSTE NIEUWTJES UIT DE SECTOR OP
WWW.VARKENSBEDRIJF.BE